

for værdiges Vedkommende at udfylde den Mangel, der fremkom ved, at en Pension var for lille, eller at andre Forhold bevirkede, at den vedkommende var stillet under daarlige Kaar, som der var Rimelighed i at Staten søgte at hjælpe paa. Jeg har set denne Rimelighed deri, at enten den paagældende selv eller hans nærmeste paarørende havde indlagt sig visse Fortjenester i Statens eller Kommunes Tjeneste eller i alt Fald været ansat i en af dem. Indtægten af Kollektionen er da blevet benyttet til at forøge Indtægten af Pensionen. Dernæst er der det at bemærke, at der ikke er noget videre at bestille ved at have Kollektion. Man kan nok sige, at de paagældende skal være til Stede nogle Timer om Dagen, men de fleste Dage kommer der ingen. Det er ikke mange Timer om Maanedens, en saadan Kollektion giver Arbejde. Det maa man dog ogsaa lægge Mærke til. Jeg kan derfor aldeles ikke mene, at Staten behandler dem daarligt, der har søgt om en Kollektion, og som, naar de har faaet den, med Rette har takket, ikke mig, det er ikke Meningen, men med Rette har takket, fordi den betød en Hjælp, som de ansaa for nyttig for dem, ja, undertiden for nødvendig for dem. De har vidst, hvad de fik, ingen har narret dem. Desuden er der under Krigsperioden givet Dyrtdistillæg. De, der har under 1200 Kr., faar nu 300 Kr., og de, der har over 1200 Kr., 200 Kr. Jeg maa sige, at jeg er noget forbavset over den menneskelige Naturs Mangler, naar saaledes en Person, der for et Aar siden har faaet 1200 Kr. ved en saadan Kollektion, og som har været meget ivrig for at faa den og lige saa ivrig for at takke, et Aar efter skriver et Brev, hvori det erklæres at være ganske skammeligt, at man sidder med saadan en Kollektion, af hvilken man ikke kan leve, og at Finansministeren ikke kan være det bekendt. Jeg vil tilstaa, at jeg vil være det bekendt med den største Ro, jeg synes snarere, at den paagældende mindre kan være bekendt at sende mig et saadant Brev. Saaledes er min Stilling, som jeg ikke mener at kunne fravige. Jeg har nok set i nogle Blade, at der trues med Strejke, men det vil jeg se først. Jeg vil for vedkommendes Skyld i høj Grad beklage, hvis de skulde gaa til saadanne letsindige Skridt, thi for hver 1, der meldte sig fra, vilde der være 10—20, der meldte sig til. Det er naturligvis af den Slags Ord, man bruger, men jeg kan ikke rigtig lide det, fordi det drejer sig

om noget, der har sin ganske bestemte historiske Grund og en ganske bestemt økonomisk Opgave, dette kan man ikke pludselig fjerne og mene, at Kollektionerne nu skal være Embeder, beklædte af en Art Statstjenestemænd. Jeg vil tilstaa, at jeg er ganske imod det hele. Jeg vilde ønske, at der overhovedet ingen Kollektioner var. Det er en Art Naadesekretariat. Der var ikke noget ondt i Naadesekretariatet i gamle Dage, saa Ordet skal ikke være i nogen Henseende krænkende, men saaledes er det, og jeg vilde ønske, man kom bort fra det. Jeg vilde ønske, at der i Stedet var Kontorer, hvor Folk kunde komme og købe og forny deres Sedler og faa udbetalt deres Gevinster. Det var meget rimeligere. Og i Provinsbyerne, hvor der undertiden er 5—6 Indhavere af disse Stillinger, kunde man slaa det sammen i en eneste Kollektion, der kunde bestrides af en eller anden Statstjenestemand, en Postassistent eller Jernbaneassistent, hvad det nu kunde være. Det var saamænd meget bedre og maaske ogsaa mere moralsk — hvis jeg ogsaa skal tale om Moralen. Man kommer vel ikke bort fra det nuværende, men paa den anden Side maa jeg afvise Beskyldningen for, at Finansministeren lader Folk sidde og sulte ved en fyldt Kasse. Jeg har gjort alt, hvad jeg kunde, for at forbedre deres Kaar, det er lykkedes mig i høj Grad efter min Mening, fordi jeg har ladet være at uddele alle de Kollektioner, der blev ledige, men intet vilde være simplere end overhovedet ikke at uddele en eneste Kollektion mere. Hvis jeg bliver ved at være Finansminister — noget saa beklageligt kan jeg ikke tro skulde finde Sted — vilde jeg ganske simpelt lade være at uddele flere og bruge dem, der var, til at forøge Kollektionerne saa meget, at der ikke mere kunde komme saadanne Klager.

Det ærede 15de Medlem for Hovedstaden, den ærede Ordfører for Erhvervs-partiet (Laurits Jensen), talte dernæst om Udlændinges Skat. Han sagde, at han før havde fremdraget dette Spørgsmaal, han krævede i meget stærke Ord, at Udlændinge skulde beskattes, og hævdede, at her var der en virkelig Skattekilde at tage af. Jeg har allerede i Fjor svaret det ærede Medlem og ser ikke synderlig Grund til atter at komme ind paa dette. Jeg vil blot sige, at for det første beskattes Udlændinge jo gennem de indirekte Afgifter, og hvis de køber fast Ejendom, beskattes de ogsaa paa samme Maade som andre. Men dernæst, naar Udlændingene kommer